

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 574/2020
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Драгомира Милојевића, Биљане Синановић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Весне Радоман Улепић, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 3. и става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Весне Радоман Улепић, адвоката Весне Стојковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 430/17 од 13.09.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1114/19 од 26.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту браниоца окривљене Весне Радоман Улепић, адвоката Весне Стојковић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 430/17 од 13.09.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1114/19 од 26.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 430/17 од 13.09.2019. године, окривљена Весна Радоман Улепић оглашена је кривом због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 3. и става 1. КЗ и кривичног дела превара у осигурању из члана 208.а став 3 у вези става 1. КЗ, па је, након што су јој утврђене појединачне казне затвора и то за кривично дело из члана 216. став 4. у вези става 3. и става 1. КЗ у трајању од две године и два месеца, а за кривично дело из члана 208.а став 3. у вези става 1. КЗ у трајању од једне године и два месеца и новчану казну од 200.000,00 динара, осуђена на јединствену казну затвора у трајању од три године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљена новчану казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Том пресудом, на основу члана 258. ЗКП, окривљена је обавезана да на име постављеног имовинскоправног захтева исплати оштећеним износ од 38.300 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, док је на основу члана 264. ЗКП, обавезана да оштећенима накнади трошкове кривичног поступка у износу од 572.625,00 динара, у року од месец дана од дана правноснажности пресуде и обавезана

је да у року од два месеца од дана правноснажности пресуде на име паушала плати износ од 10.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1114/19 од 26.11.2019. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Врбасу, преиначена је пресуда Основног суда у Врбасу К 430/17 од 13.09.2019. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеној Весни Радоман Улепић, на основу члана 80. и 85. КЗ, изрекао и меру безбедности забране вршења делатности и дужности – адвоката, у трајању од четири године, која се рачуна од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, док је жалба браниоца окривљене Весне Радоман Улепић одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене Весне Радоман Улепић, адвокат Весна Стојковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП и члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измењеним већем, те да сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао странке, јер није нашао да би њихово присуство било од користи за разјашњење ствари, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Весне Радоман Улепић је неоснован.

Бранилац окривљене Весне Радоман Улепић, правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП (члан 37. став 1. тачка 4) ЗКП) наводима да је судија у овом кривичном поступку поступала и као судија за претходни поступак, због чега је морала бити изузета од вршења судијске дужности у предмету Основног суда у Врбасу К 430/17, јер је у истом предмету поступала као судија за претходни поступак.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 37. став 1. тачка 1) – 4) ЗКП, предвиђено је да су ситуације у којима се судија морао изузети од вршења судијске дужности у одређеном предмету, због неког одређеног односа и повезаности судије са учесницима поступка или са предметом. Између осталог, када је реч о повезаности судије са предметом прописано је у тачки 4) да судија не може вршити судијску дужност ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак.

Из наведене законске одредбе произилази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка о којој је реч и на коју се бранилац позива у захтеву, може говорити само уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или

ванредном правном леку судије који се морао обавезно изузети из разлога прописаних у члану 37. став 1. ЗКП.

У конкретном случају судија Јелена Ковачевић је одмах по завршетку истраге, а по пријему предмета К 430/17 у рад тражила изузеће од вршења судијске дужности и иста је решењем председника Основног суда у Врбасу Су VII 39-24/2017 ослобођена од вршења дужности у овом предмету и исти је додељен у рад судији Снежани Поповић, која је и донела првостепену пресуду.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљене да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Потом, бранилац окривљене побијане пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да окривљена није предузела радње извршења кривичних дела у питању, нити је остварила остале битне елементе ових дела.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, по оцени Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 3. и става 1. КЗ и кривичног дела превара у осигурању из члана 208.а став 3 у вези става 1. КЗ, због чега Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљене да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Наводима из захтева браниоца окривљене да су Основни јавни тужилац и Основни суд неправилно правно квалификовали радње окривљене јер су у конкретном случају кривична дела у питању „сублимирана“, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтевом указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, привидни идеални стицај постоји када су једном радњом остварена законска обележја више кривичних дела. Привидни стицај по основу консумпције постоји када је једно кривично дело садржано у другом, при чему теже кривично дело консумира лакше.

Како је у конкретном случају, окривљени предузео две инкриминисане кривично-правне радње којима је оштетио три физичка и једно правно лице, а која кривична дела имају различите заштитне објекте и то кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 1. КЗ професионалну делатност, док је заштитни објекат кривичног дела превара у осигурању из члана 208 а став 3., у вези става 1. КЗ имовина, то кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 4.,у вези става 3. и став 1. КЗ, не консумира кривично дело превара у осигурању из члана 208. став 3., у вези става 1. КЗ.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљене да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Наводима из захтева браниоца окривљене да није на поуздан начин утврђено да је окривљена извршила радње кривичних дела у питању, нити да је имала намеру да себи или другом прибави корист, а није утврђена ни висина прибављене противправне имовинске користи, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због чињеничног стања утврђеног првостепеном, а потврђеног другостепеном пресудом у погледу учешћа ове окривљене у извршењу кривичних дела у питању.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не спада у круг повреда из члана 485. став 4. ЗКП, који прописује дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић